

מסורת הש"ס

(א) וְלַעֲלֵל דָּדָא, ט. וְזִכֵּי סִיחָ מִיֵּא, א. וְיִקְרָא טוֹן, ד. וְנִיב' מוֹסִי לַעֲלֵל לָב. ד"ה סוּפְרִיתוּ וְמוֹסִי פִּסְחִים פֶּא, ד"ה אֶלֶן,

הגהות מהר"ב ריגשבורג

(א) גמ' כס"א מעמאין משכנות ומשנות וטורים מן הקרבן כליל: ב] חוס' ד"ה (נדף פא ע"ג) הוואה וכו' ותלמא יומי ליד דמחא. מלת דמחא נמחק. וי"ז דמחתי כליל וכמ"ש רש"י:

מוסף רש"י

הרי זה גרגרן. שלא הממן יוס זה (ועיל נד). רמבען ובעילתן תלויין. וזו היא תליון אס תראה היום היו עמאין למפרע ותיבין בקרבן (ובח"ס כס).

תינוקת פרק עשירי נדה

עב.

עין משפט
נר מצוה

עב ג מ"י פ"ו מהל' איסורי ביאה הל"י:
ערב ג מ"י שם הל"י ופ"ה מהל' משכב ומושב הלכה ח:
עב ג מ"י פ"ו מהל' איסורי ביאה הל"י ופ"ה מהל' משכב ומושב שם:
עב ג מ"י פ"ה מהל' משכב ומושב שם ופ"ו מהל' איסורי ביאה הל"י:
ערב ג מ"י פ"ז מהל' מחוסרי כפרה הל' ו:

תוס' הרא"ש

ושוין בטבילת לילה לזבה שאינה טבילה. פרש"י דשורין דסיסא (הוא פירושא) לשורין דירשא. ורובנו מאיר פירש דקאי אהא דחנן במתניתין גבי זבה קטנה היכא דחל יום י"ב יום טבילתה וקדמה וטבילה כלילה דלכ"ש מטמא משכב ומושב וחייבין בקרבן ולכ"ה פטורין מן הקרבן שוין הן ומורו להו ב"ה לב"ש היכא דחל שביעי לטפירתה יום י"ב וקדמה וטבילה כלילה שחייבין בקרבן: אף אחם השו"מ מדותיכם כר. (וב"ש) [וב"ה] סבירי דביום י"א כשטבילה לערב אין לגזור טמאה דלמא אחי למימר טמאה דאורייתא היא לפי שהוא מ"א ימי זיבה ויבא לחייבה קרבן וחביא חולין לעזרה. אבל ביום שלאחריו מידע ידעי כ"ע דתחלת נדה [הוא] וחומרא דרבנן בעלמא הוא ולא יבא לטעון לענין קרבן:

וז"ה פטורין מן הקרבן. דלא צעי שימור. אבל לענין טומאה מורו מדרבנן להחמיר גזירה יוס י"א אטו תוך י"א יוס דמטמאה בועלה מדאורייתא עד שתספור קצת יוס המחרת כדיילק לקמן [ועג]. מיהיה לה: **טבלה יוס שלאחריו.** דעבדה שימור קצת ושימור מעליא הוא אלא שתוך י"א יוס אסור לעשות כן שלא תנא לדי ספק שמא תראה לאחר תשמיש ומנטרפין הימים לזיבה ואין טבילתה טבילה: **מעמאין משכב ומושב.** ואפילו בועלה מדרבנן גזרו אטו תוך י"א יוס: **ופטורין מן הקרבן.** דהא עבדי שימור ואע"פ שחזרה וראתה אין מנטרפין לזיבה שהרי תחילת נדה היא: **גרגרן.** ממחר לחטוא שמא ירגיל בכך תוך י"א אבל לענין טומאה טהור: **וחייבין בקרבן.** ואפילו לא תראה למחר דהא צעי שימור והרי צעל וזה קטנה: **טבלה יוס שלאחריו.** דעבדה קצת שימור ושמה: **ה"ו כרובא רעה.** שמא תראה אחר כן ותנטרף לשלפניו ואין טבילתה טבילה: **וגעגן.** לענין טומאה וטהרה: **ובעילתן.** לענין קרבן: **סלויין.** שם תראה מגען מגע וזה ותיבין בקרבן ואם לא תראה מגען טהור ובעילתן פטורה: **גמ' ס"ר ושיון טבולת יולד לזכר.** ואע"פ שחולקין צ"ה בראיה יוס י"א וטבלה לערב שפטורין מן הקרבן הם משום דיוס י"א לא צעי שימור הילכך לאו וזה הואי אבל וזה קטנה של תוך י"א יוס צעיא שימור דאין טבילת לילה עולה עד שתשמור יוס המחרת קצת ותטבול: **ושיון בראיה תוך י"א יוס וטבלה לערב ושמה שחייבין בקרבן.** כליו בועלה ביום. והך סיפא פירוש דרישא הוא: **אם שיוה לו לטומאה.** שחם מוריס שמטמאה בועלה משכב ומושב ליל מוצאי י"א: **בסוף י"א מנטרף עמו לזיבה.** הילכך לריכה לשמור יוס המחרת כנגד יוס הראייה: **להחמיר.** מדרבנן: **להקל.** להביא חולין בעזרה: **נושעים.** מוקשין: **אמר רב הונא משכבות ומושבות ששניין.** לראייתם הרהר תוך י"א וטבלה יוס שלאחריו לז"ש דמחמירי ומטמאין משכב ומושב מדרבנן לאחר טבילה ואפילו לא ראתה מאי טעמא דכיון דכי חזיא מטמאה למפרע מדאורייתא שהרי מנטרף לזיבה כי לא חזיא נמי גורין מדרבנן אטו ראתה: **סנינא טבלה יוס שלאחריו.** יוס י"ב שאינו מנטרף ואחר כן ראתה וקס"ד האי ראתה דלאחריו כליל לא ראתה תוך י"א דמייא דהא עכשיו היא מטמאה מתחילת נדה ואינה פוסלת טבילה של שחרית והך טומאה מדרבנן היא דגורין י"ב אטו י"א ה"ג גורין לא ראתה אטו ראתה: **ראייה נדה** היא. ואינה מנטרפת אלא מעכשיו מטמאה ועומאת מעת לעת הוא דליכא עליה ועומאת מעת לעת אינה מטמאה את בועלה אלא משום דגורין יוס שלאחר י"א אטו תוך י"א דאורייתא ה"ג תוך י"א כי לא ראתה בשני אחר טבילתה גורין אטו ראתה: **א"ל אביי לרב יוסף רב כהנא.** דלמחר ראתה שאני הכי קא קשיא ליה אע"ג דהך טומאה מדרבנן ליכא למימר דכי היכי דגורי צ"ש ראייה שניה דלאחר י"א אטו ראייה שניה תוך י"א ה"ג נגזור לא ראתה אטו ראתה דראייה בראייה מיחלפא ראתה בלא ראתה לא מיחלפא: **ועוד סנן.** דלא כרב הונא: **הרואה ראייה אחת של זכר ב"ש אומרים כנגד יוס.** בשני שלה שמענה תלוי אחר טבילה אף זה מגעו תלוי אס טבל לאחר ראייה ונגע במעשר מגעו תלוי שמה יראה ראייה שניה ומנטרף לזיבה: **כצעל קרי.** וטהור למעשר לאחר טבילה מיד. קמני מיהא לז"ש שומרת יוס וזב בראייה ראשונה שוין: **ותניא**

ומפ' ר"ת דהכי פריך וזה ציממא היכי משכחת לה מדכתיב כל ימי וזב טומאתה אמרי' לקמן אימר ציממא תהוי וזה משמע דבראית ימים היא נעשית וזה מיהא חימה מאי קא משני בראיה בשני בין השמשות מ"מ ליכא אלא צ' ראיות ביום וז"ל דלא חש להזכיר השלישית כיון שהזכיר השני ממילא ידעי' השלישית וכן ז"ל לפירש"י דבסוף פרק צ' דנזיר (דף נז.) דליכא נמי הך סוגיא דליכא לולין (פסחים דף פא.) ומשני דחזאי תלמא יומי סמוך לשקיעת חמה דלא היו שהות דסליק ליה למינא ותלמא יומי לאו דוקא בלדחא סגי כשראתה בשני עד הלילה ור"י מפרש וזה גמורה לר' יוס היכי משכחת לה כיון דליא ליה לרבי יוס מקצת היום ככולו בתחילת היום דקאמר וז' הרהר בשביעי שלו אינו סותר התחלת היום וישלם ז' ה"ה נמי דסוף היום ככולו ואפי' ראתה בלילה מה צכך מ"מ מקצת היום ככולו וסוף היום להוי שימור וכן משמע דנזיר (דף נז.) דקאמר ולרבי יוס כי כיון דחזאי פלגא דיומא אידך פלגא סליק לה שימור משמע שסוף היום מחלף ואיך הוי שימור דאידך פלגא ומשני דחזאי תלמא יומי סמוך לשקיעת חמה דלא היו שהות פי' סוף היום סליק לה למינא דראייתה וא"ת ולרבי יוס ינמא וכי ככותאי אחרת לשמעמיה דאית ליה מקצת היום ככולו ושמעמיה דרב אוקמינן לעיל (דף סט.) דלא ככותאי ונזיר אוקמינן רב כרבי יוס וי"ל דכי אית ליה מקצת היום ככולו היינו בשביעי לזכר שהוא יוס אחרון של חשבונה וכן בשומרת יוס כנגד יוס מקצת יוס ספירה עולה ואינה סותרת שאין לה למנות יותר והוא סוף חשבונה אבל בתחילת הספירה לא אמרינן שסוף היום שהיא פוסקת זו שיהא ככולו מיהו קשה דלמרי' צפ"ק דר"ה (דף ט.) אמר רבא ק"ו ומה נדה שאין תחילת היום עולה לה צסופה סוף היום עולה לה בתחילתה שנה שתחילת היום עולה לה צסופה אינו דין שסוף היום עולה לה בתחילתה ומאי קושא וזה תוכיח לרבי יוסי שתחילת היום עולה לה צסופה ואין סוף היום עולה לה בתחילתה ואורי' דלליכא דרבנן קאמר רבא ולא אליכא דר' יוסי ועוד נ"ל דאפילו לרבי יוסי אין שייך לומר יוכיח מזה לנדה דגבי נדה דין הוא שיהיה יוס ראשון מן החשבון כי למה לא יהיה ככל הטומאות שאין לריבין נקיים אבל וזה דלריכה נקיים נהי דבסוף החשבון יעלה שמיד שנכנס השביעי נכנס בטורה מ"מ יוס שפוסקת זו שאינו טהור אינו דין שיעלה לה לחשבון הנקיים): **אף אתם** השו"מ מדותיכם. וא"ת ומאי ס"ד דצ"ש הא ודאי לדידעו נמי איכא לאקשויי הכי וי"ל דקסברי צ"ש דיוס י"א שהוא מדאורייתא אי מחמירין ביה לטמא משכב ומושב אחי למימר ביה חיוז קרבן אבל ביום שלאחריו שהכל יודעין שהוא מדרבנן לא אחי לחיוזי קרבן אי מחמירין ביה לטמא משכב ומושב: **אמר רב כהנא ראתה שאני.** ואלדעה מנליה לרב הונא בתוך י"א יוס בלא ראתה והיינו דקאמר רב כהנא הכי קא קשיא ליה פי' אדרב הונא ועוד תניא דלא כרב הונא:

אלא